

τοτε τὸ μάθημα τοῦτο, ὅπερ καθιστᾷ πάντοτε ἐπαγωγὸν καὶ καρποφόρον εἰς τὸ πολυπληθές του ἀκροατήριον ἢ σαφήνεια, ἢ μεθοδικότης καὶ ἢ εὐρεῖα νομομάθεια τοῦ διακεκριμένου ἀνδρός. Συνέγραψεν, ὡς γνωστόν, τὸ Κληρονομικὸν Δίκαιον, ὅπερ εἶνε καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἔργον, ἐν ἔτει δὲ 1891 ἐξέδοτο τὸ Οἰκογενειακὸν Δίκαιον, οὐ ἐξαντληθείσης τῆς πρώτης ἐκδόσεως ἐγένετο δευτέρα τῷ 1894, νῦν δὲ ἤρξατο τῆς ἐκδόσεως Συστήματος Ἀστικοῦ Δικαίου οὐ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Α' τόμου ὑπὸ τὸν τίτλον «Γενικαὶ Διδασκαλίαι» ἐξεδόθη τῷ 1895.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΔΗΜΩΔΕΣ ΠΟΙΗΜΑ

ΒΡΕ Μανώλη, βρέ λεβέντη, βρέ καλὸ παιδί,
 ὁμορφὴ γυναῖκα πῶχεις, κι' ἄλλος τὴ θεωρεῖ.
 — Ποῦ τὴν εἶδες, ποῦ τὴν ξέρεις, βρέ Γενίτσαρε ;
 — Μέσα στὸ μπαξέ τὴν εἶδα ποῦ σεργιάνιζε.
 — Σὰν τὴν εἶδες, σὰν τὴ ξέρεις, εἶντα φόραγε ;
 — Κόκκινο φουστάνι ἐφόρει καὶ ντουρπὰν βρακί.
 Ὁ Μανώλης μεθυσμένος τὸ ἐπίστεψε,
 πάει τὸ βραδὺ στὸ σπίτι καὶ τὴν ἔσφαξε.
 Τὸ πρῶτ' τὸ μετανοῖνει καὶ τὴν ἔκλαιγε :
 — «Σήκω μάτια μ', σήκω φῶς μου, σήκω λιγερή,
 σήκω, βάλε τὰ καλά σου κι' ἄμε στὸ χῶρό,
 νὰ σὲ 'δοῦν τὰ παληχάρια νὰ μαχαιρωθοῦν,
 νὰ σὲ 'δῶ κ' ἐγὼ ὁ καυμένος, νὰ παργορηθῶ.»

